

[Udenrigsministeren.]

bage. Der må være en slags afslutning på det, og det skal behandles under en eller anden form i det næste ministermøde i Europarådet.

Vedrørende spændingen i Sydafrika, som det ærede medlem hr. Stinus eksemplificerede med bemærkninger om en base, der bliver bygget syd for Zambia, hvilket han stillede op som en konfliktmulighed, idet der også var kinesiske interesser i en jernbane fra Tanzania til Zambia, vil jeg sige, at jeg ikke er helt sikker på, at man skal finde nogen kombination netop mellem disse to forhold. I den forbindelse spurgte det ærede medlem, om jeg var villig til sammen med mine nordiske kolleger at overveje denne situation, og det har jeg let ved at sige ja til, for det ligger på linje med, hvad de nordiske udenrigsministre ofte har drøftet.

Det ærede medlem rettede også det spørgsmål til mig, om jeg ville implicere hele FN-delegationen i arbejdet i FN, altså ikke alene embedsmændene, som nu udgør delegationen, men også de folketingsmænd og andre, som er med i delegationen. Dertil vil jeg sige, at under samlingen efteråret igennem er der i New York daglige møder i delegationen og drøftelser af alle de foreliggende spørgsmål. Men mellem samlingerne — altså i forårstiden, normalt efter at samlingen er sluttet, og indtil den næste begynder — kunne vi nok inddrage FN-delegationen mere i arbejdet. Jeg synes, tanken er værd at overveje og overveje positivt.

Jeg vender mig til det ærede medlem hr. Gert Petersen, som med vanlig dygtighed opstillede en række præmisser og konklusioner. Jeg fandt, at jeg normalt kunne være enig med ham i præmisserne, men ikke i de konklusioner, han drog. Han sagde, at man kunne finde to tendenser. Den ene var, at de to store magter stræber efter en slags overherredømme, og den anden, at de enkelte stater, ikke bare de to, men alle andre, skulle gøre sig mere gældende. Han mente,

at disse to tendenser kunne stride mod hinanden. Men så kom konklusionen: at Danmark burde søge ud af NATO-alliancen, af vores militæralliance, for at få større indflydelse. Jeg ville drage den modsatte konklusion, at det netop ville formindske vores indflydelse.

Det ærede medlem sagde om Forbundsrepublikken og dens østpolitik, at den måtte man anerkende, som jeg også har gjort det; men nu skulle man yde en håndsækning til alle positive kræfter i Vesttyskland, og det skulle man gøre ved nu at tilkendegive en ændret holdning til Østtyskland. Jeg svarer igen, at det vel netop ikke ville være en håndsækning til Forbundsrepublikkens politik, at det netop ikke ville være et bidrag.

Det ærede medlem sagde, at han anerkendte den aktive holdning til sikkerhedskonferencen, men at den finske indbydelse ikke var nævnt. Jeg indrømmer, at ordet Finland ikke var nævnt, men jeg sagde i min redegørelse, at regeringen principielt havde reageret positivt på de røster, der med tiltagende styrke har lydt fra såvel østligt som vestligt og neutralt hold om en sammenkaldelse af en Øst-Vestkonference. Med hensyn til det neutrale tænkte jeg bl. a. på Finlands indbydelse, og vi har klart givet vores stilling over for denne indbydelse til kende.

Videre sagde det ærede medlem, at Danmark kunne yde et bidrag til Vietnamkrigens afslutning, og det kunne vi gøre ved at anerkende Nordvietnam diplomatisk. Den 9. juni 1969 havde vi en debat om dette her i folketinget, og jeg sagde ved den lejlighed — Folketingstidende 1968-69, sp. 7811:

„. . . at selv om Nordvietnam opfylder de sædvanlige betingelser for, at man kan optage diplomatiske forbindelser med landet, er tidspunktet til sådanne overvejelser ikke det rigtige. Når fredsforhandlinger er i gang, vil en ændring af de rent faktiske kontakter, som eksisterer mellem Danmark og Nordvietnam, ikke være rigtig og ikke være gavnlig for fredens